

ČAJ

Pro chvíle pohody

ŘÍJEN 2010

Časopis Autorů Jičínska

Nejkrásnější na
podzimu
jsou zahrady,
když na zdech
z tupých cihel
leží čas.

ONDŘEJ HNÍK

49

Vážený čtenáři,

říjen se hlásí o slovo a v našem ČAJi se přihlásil Ondřej Hník, autor mně dobře známý z řady soutěží a akcí. O jeho literární zdatnosti a všestrannosti se můžete přesvědčit na dalších stránkách, neboť nám Ondra nabízí ukázky nejrozličnějších žánrů (prózu, poezii i poezii pro děti).

Domácí tvorbu zastupuje dvojice autorů, a to v měsíci, kdy si připomínáme vznik Československé republiky v roce 1918 i malou retrospektivu či zamyšlení Zlaty Zákoutské a dále kratší prózy Bohumíra Procházky.

Tak dobrou chuť, vlastně DOBRÉ POČTENÍ! Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Ondřej HNÍK

- Poslední noc s M. (3 - 4)
- Ukázka z básnické tvorby (5-6)
- Tvorba pro děti (7-9)

Zlata ZÁKOUTSKÁ

- Nezapomínejme na pruty Svatoplukovy (10-11)

Bohumír PROCHÁZKA

- Pěstuju hospody, jablka kradu (11-14)

HOST ČAJE:

Ondřej HNÍK - Narozen v lednu 1977 v Praze. Vysokoškolský pedagog, lektor tanečních kroužků, donedávna také ZŠ učitel. Zastánce zážitkového přístupu ve výuce na všech typech a stupních škol. Na poli literatury se věnuje poezii i próze. Publikuje v literárních časopisech a almanaších, pravidelně předčítá na autorských čteních a vystupuje na různých literárních pořadech pro děti i dospělé. Působí také v autorské dvojici Ondřej Hník & Radovan Rybák a v tvůrčí skupině básníka, překladatele a herce Jiřího Weinbergera. Vydal sbírku básní *Přijel jsem zasadit strom* (Praha: Bertoni, 2006), inspirativní materiál pro učitele a studenty učitelství *Hravá interpretace* (Praha a Jinočany: H+H, 2007) a útlou knížku básniček pro děti *Myši výprodej!* (Plzeň: Fraus, 2009). Na vydání čekají jeho dvě další sbírky. Od roku 2005 získal čtrnáct ocenění na literárních soutěžích.

POSLEDNÍ NOC S M.

Ondřej HNÍK

Martina měla na rok odjíždět do Holandska na stáž a já věděl, že tím to všechno končí. Rozejdeme se, ještě než odjede, možná těsně před jejím odjezdem, vim to, tak jako vim o spoustu dalších věcech, který mě potkají, a vím, že o tom přemejšlíme oba. Zároveň vim, že to bude hladkej rozchod, rozchod dohodou, mírnej a bezbolestnej, rozumnej, s minimem lítosti na obou stranách.

Ale přesto: chtěl bych se s ní rozejít opravdu v dobrým, a nejenom v dobrým, chtěl bych to tak nějak okázale zakončit, rozumíte, nějakou sladkou tečkou, když už to všechno musí bejt...

Tak jako vždycky, když potřebuju v něčem poradit, vydal jsem se za Markétou, svou mlčenlivou zpovědnici, důvěrnou důvěrnici a rádkyní v jedné osobě. Zatím mi ve všem poradila přímo královsky a kdybych byl králem, zcela určitě by tvořila součást můj nejuvěrnější družiny.

O tři dny později, na zámku ve Veltrusích, kde Markéta, moje mlčenlivá zpovědnice, důvěrná důvěrnice a rádkyně v jedné osobě, provádí:

- Ty, Market, chci to s Martinou nějak nezapomenutelně zakončit, když už to musí bejt, jestli mi rozumíš. Jak znám Martinu, bude to cejtit stejně.

Tak proč se rozcházíte? Jste jak malý děti.

Už jsem přemejšlel o nějakým adrenalinu, výletu na lodi, gurmánským zážitku v nějaký hodně dobrý restauraci, čokoládovejch masážích, ale to mi pořád ještě nepřipadá to pravý.

Koukám, že seš odborník na tělesnost, tak poslouchej: mám tady na zámku klíče od všeho a kastelán je stejně od dvaadvacátýho na dovolený. Co třeba noc na posteli, na který spala údajně sama Marie Terezie, hm? Jak jistě víš, Marie Terezie byla pěkně zvrhlá. Spala s kdekým a taky prej s koňma. Ta postel je pěkně nabitá. Sice trochu kratší, ale nabitá. Tak co, myslíš, že by se jí to líbilo?

Jo! Líbilo! Market, ty seš prostě geniální! Tomu říkám sladká erotická tečka!

Takže dvaadvacátýho večer tady?

Jo, dvaadvacátýho večer tady, platí.

Nemoh' jsem se dočkat dvaadvacátýho večer tady. Navíc to Martině připravim jako překvápko, pojedeme sem jako na prohlídku zámku a večer, teda v noci, si uděláme hezkej večer, teda noc, v bleděmodře vymalovaný komnatě s krbem z růžovýho mramoru a s pozdně barokním nábytkem a... historickou postelí, na který spala údajně sama Maruška Terezička, která byla pěkně zvrhlá, spala s kdekým a taky prej s koňma, a která je pěkně nabitá, teda ta postel, sice trochu kratší, než jsme my dva, teda já a Martina, ale to vůbec nevádí, protože je nabitá. Bude se jí to líbit. Bude se jí to líbit. Bude se jí to líbit!

Ty bláho, tohle lidi nezažívaj ani o svatební noci, a my to budem mít zadarmo. A na zámku se dá dělat takovejch prasáren...

Strach, že to praskne, nemám.

Ještě večer mi Market, moje mlčenlivá zpovědnice, důvěrná důvěrnice a rádkyně v jedné osobě, psala na ajsko, že se v komnatě, kam nás ten večer tajně vpustí, byla podívat, a že ta postel je v poho, ale dost rozvrzaná, a že jestli jí chcem ušetřit průser, že praskne nebo že se zhrouť (ta postel), tak že by možná stálo za to jí podložit cihlami, ale že to nebude žádný problém, protože jedno křídlo zámku a sklepy se právě opravujou a cihel se válí všude dost.

Dvanáctýho září večer, deset dní do rozlučky, zámek Veltrusy.

S Markétou nosíme cihly, budeme jich potřebovat šest místo každé nohy, celkem teda dvacet čtyři, já jí je podávám, ona je otírá hadrem, aby se pak nic nepoznalo, že tam na koberci byly cihly, no a společně podkládáme postel. V poho, nikde nikdo. Šest místo každé nohy je málo, musíme dát dvě řady vedle sebe, a pak ještě něco na střed, takže nakonec je pod inkriminovanou postelí bezmála sedmdesát otřenejch cihel, tajně vynosenejch mnou a mojí mlčenlivou zpovědnicí do patra a precizně vyrovnanejch tak, aby se pod přehozem nic nepoznalo. S rukama vytahanejma jak opice a zadkem ještě staženým od strachu pak ještě jdeme na pivo.

Pátek třináctýho září, devět dní do rozlučky, Praha.

Martině přišel email z Holandska, že má přijet už dvacátýho, že je tam nějaký povinný vstupní soustředění, na který původně nebyly peníze, ale teď jsou, a že se omlouvaj za zmatky a že ubytování na ten tejden navíc je zdarma a tak. Takže všechno nabralo rychlý a nečekaný obrátky, devatenáctýho večer jsme se rozešli a dvacátýho ráno jela, sice smutná a upřímně našeho rozchodu litovala, ale co to bylo platný, když jsem jak magor nosil a otíral cihly na zámku ve Veltrusích...

Když jsem řek Market, svojí mlčenlivý zpovědnici, důvěrný důvěrnici a rádkyni v jedný osobě, a teď už taky významný pomocnici, co se stalo a že je to všechno v prdeli, bylo jí líto, že jsem to s tou postelí myslel tak upřímně a tak jsem se snažil.

Dvaadvacátýho září večer, zámek Veltrusy.

Uvedení do koncové situace:

Kastelán odjel.

Pod postelí, na který spala údajně zvrhlá Marie Terezie, je pracně nanoseno, otřeno a precizně vyrovnáno téměř sedmdesát cihel. Za tím vším stojej moje a Markétiny ruce vytahanej jak opice a zadky stažený strachem.

Postel je podložena.

Postel je připravená.

Postel je nabitá.

Celá místnost je nabitá. Atmosféru místnosti dokresluje krb z růžovýho mramoru a pozdně barokní, místy rokokovej nábytek. Na váze na stolku jsou dokonce erotický motivy.

Markéta je moje důvěrnice.

Markéta dlouho nikoho neměla.

Já jsem se na dnešek upřímně těšil, dokonce jsem odpočítával dny.

Povídka se jmenuje „Poslední noc s M.“

UKÁZKA Z BÁSNICKÉ TVORBY

(pozn: všechny básně jsou bez názvu)

Ondřej HNÍK

Chybí mi slova,
když stojím pod horou
na rozcestí cest.
Ne z toho rozcestí,
ne z té hory, ne z toho modra,
ze sebe sama je mi do mlčení.

Nekonečnost,
to jsou kořeny buku
nahé jak dívčí ruka,
červená pole, cesty, boží muka...

A co řekneš cestě k horám,
při které stojí buky,
hladké jak duše sama,
silné jak skála?
Řeknu jí,
že počkám za horma,
a nebe bude s náma.

Každá studánka
má svoje hluboké ticho.
I ta nejmenší,
protože hloubka,
to je čistota, krása, průzračnost,
a to stačí.

Nezavírej okno.
Vždyť je to světlé místo do zahrad,
a já víc než kterýkoli
člověk na zemi
má světlo rád...

Otvírám okno do májové noci
a ptám se, zda
hvězdy,
mraky,
hladiny,
nejsou jen zdání.
A kámen z jezera,
zda není znamení
k prostému
milování...

Sedl jsem si na cestu klikací se sadem
a plakal do závěje květů,
že tu se mnou nejsi.
Že musím sám nést to nekonečno...

Seděl jsem v rudém máku
a kolem krvácel a tichnul svět,
jen ptáci smaragdově pěli,
a já jsem najednou chtěl uvidět,
co jiní přede mnou neviděli...

Nejkrásnější na podzimu
jsou zahrady,
když na zdech z tupých cihel
leží čas.

Říjen.
Housle tak červené,
že je nevidíš plakat,
jen stojíš v úžasu,
jako by padal dům
z rozdaných cihel...

Běžet prudkou strání,
kde listy jsou jak dlaně
od krve,
k místům tajného zvěstování,
poprvé...

Studánko v rudých listech,
dárkyně,
velekněžko,
zachovej své věčné vody v harmonii,
způsob, ať najít jde jen těžko
místa, kde bílé laně pijí...

Zdál se mi čarokrásný sen,
že jsem byl s tebou v tichém sadu,
po setmění, s vahami.
Země pod korunami stromů spala.
Vážil jsem zlaté ořechy,
a tys mi je z šatů podávala...

Když v tiché zahradě
padá listí
k ořechově sladké zemi
a z korun vycházejí postavy tkané světlem,
je to má vnitřní zahrada,
můj Betlém...

UKÁZKA Z BÁSNICKÉ TVORBY PRO DĚTI

Ondřej HNÍK

Dvě baby

Řekla baba druhé babě
v háčkovaném svetru,
že zháčkuje denně hravě
čtyři a půl metru.

Čtyři a půl metru vlny,
že to není problém,
že háčkuje zuby, nehty,
po dobrém, či po zlém.

Tygr

Víš, jaký je vlastně tygr?
No přece tygrovaný.
Ale jen když tu špínu smyje
a když se drápe z vany.

Dva sloni

Když šli sloni z roboty,
podali si choboty.
To to ale dneska žhnulo,
to africké slunce,
„Kolik neseš domů chleba?
Já dva a půl hrnce.“

Král savany

Řekla lvice jednou lvovi
pod africkým nebem:
„Ty jsi králem savany,
nesmíš se cpát chlebem!“

Ta Afrika, to je země,

Ta Afrika, to je země,
to je zvláštní podnik.
Na savaně kromě trávy
roste salámovník!
Chodí k němu žirafy,
pardáli i myšky,
on má totiž salámu,
celé afrošišky.

Afrika

Afrika, to říci mohu,
povedla se Pánu Bohu.
Ty žirafí krky sice
dlouhé jsou jak Lovosice,
ale jinak, klobouk dolů:
pruhy zeber drží spolu.

Barevná nálada

V botanické zahradě
jsem v barevné náladě:
žlutá, modrá, červená,
a tisíc barev bez jména.

Nohavice

Kdysi se nohavice kamarádily.
Myslím tím levá s pravou.
A nebo obráceně?
No, to je vlastně fuk.
Vždyť každý přítel stoupá v ceně,
ať je to holka, nebo kluk.

Po ránu

Rafička z mých hodinek
po ránu mě rafla,
tak jsem metal kotrmelce
ze čtvrtého patra.
A že jsem se při tom nudil,
okamžitě jsem se vzbudil.

Mlha a déšť

Řekla mlha dešti,
že jí hlava třeští
z bubnování na střechy,
z toho tance kapek.

Že jí z té vody
rozmoknou záda,
že má svůj závoj
nade vše ráda.

Řekl déšť mlze:
„Neboj se, maličká,
vždyť ty jsi z té vody
utkaná celičká.“

Kocour Filip

Kocour Filip, ten má auto
z kočičího zlata,
a stříbrný motor vpředu,
pěkně dokulata.
On se na svět kolem dívá,
z pohodlné výšky,
motorem mu rády točí
šedobílé myšky.

Babičky

Všechny děti mají rády
babiččiny marmelády.
V palačinkách někdy zmizí
celá kila marmošky,
babičky, ty nejsou cizí,
babičky jsou kámošky!

Krysa

Byla jedna obří krysa,
odulá a celá lysá.
Ukňučenou Káču
spolkla jako sváču.
Nafoukanou Pavlínu
slupla jako malinu.

Veselý doprovod

Po silnici k lesu
jdou dvě srnky z plesu.
Čtyři páry střevíců
zvoní jedna radost,
jeleni je doprovází
až k hájovně za most.

Paměť

Slon má paměť sloní,
ví, co bylo loni.

Já mám paměť slabou,
sloni na mě dlabou.

Zima

Od neděle do soboty
nesundal jsem zimní boty.

Od pondělí do pátku
chumelilo pozpátku.

Takže naše lopata
byla celá od bláta.

NEZAPOMÍNEJME NA PRUTY SVATOPLUKOVY!

ZLATA ZÁKOUTSKÁ

Láska byla smyslem našeho života. Cit hluboký, nezištný, schopný každé oběti. Věkový rozdíl nás jen sblížoval. Takový byl vztah mezi mnou, bratrem a rodiči.

Řadu let je bolestně postrádám.

Až tyto dny jsem nahlas řekla: „Zaplat' pánbůh, že už nežijí a nedočkali se právě uplynulých dnů.“

Oba se narodili na sklonku minulého století. Dětství a mládí prožili v Rakousko – uherské monarchii. V prostředí nadvlády, kdy bylo potíráno vše slovanské, byli vychováni jako vlastenci. Po válce v roce 1919 byl otec přidělen na poštu do Kežmarku, později jmenován „postmajstrem“ ve Stupavě. Bída, špína a nemoce byly úzce spjaty se slovenským venkovem. Část obyvatelstva byla negramotná.

Mladá žena, doposud zvyklá na městské pohodlí, kuchařku a služebnou, dobrovolně zaměnila Prahu za neuvěřitelné podmínky. Podrobné zápisky z té doby jsou výmluvným svědectvím, s jakými těžkostmi a problémy se potýkali. Nikdy si nestěžovali. Byli spokojeni a šťastni. Zvládli i práce, které neznali. (Rodiny ve Stupavě si samy pekly chléb, krmily domácí zvířata.)

Brzy se szili s prostředím, se Slováky, ale i s příslušníky menšin – Maďary, Němci, Židy. Cenili si postoje prostých lidí k životu, různých dovedností, které městský člověk nezná. Oblíbili si je a oni stejnou mincí opláceli. Ne však každý český úředník se choval tak, jako oni. Někteří se povyšovali, dávali najevo nadřazenost. Nepochopili své poslání, povinnost pomoci.

Ve Stupavě se narodil můj bratr. Ve třicátých letech se rodina ze zdravotních důvodů stěhovala do Podkrkonoší. V hornobranské poště jsem se „poprvé nadejchla kerkonoského povuětrí“ já. Rodiče často vzpomínali na Slovensko. Pouta osobního přátelství se Stupavany zpřetrhala až smrt. Byli jsme vedeni k lásce a úctě k bratrskému Slovensku a k hrdosti, že všichni dohromady jsme Čechoslováci (bez pomlček a čárek).

Bratr i já jsme v tomto duchu pokračovali ve výchově svých potomků. Klasickou ukázkou výchovných výsledků a tolerance v praxi je život mého syna. Našel si inteligentní a milou ženu z východního Slovenska. Usadili se na Moravě. Jejich chlapci jsou už Valaši. Všichni hovoří moravským nářečím. Jen domácí písemné projevy školáků kontroluje otec – Čech. Nikomu to nevadí. Naopak.

Víme, že na okraji Prešova máme kus své upřímné rodiny, kam můžeme kdykoliv přijet, právě tak, jako oni k nám.

Události posledních dnů sleduji s úzkostí. Různé projevy národnostní nesnášenlivosti s obou stran se mne osobně a bolestně dotýkají. Jakoby jedovatá slina dopadla na minulost mých rodičů. Za žádné války a režimu nikdy svůj postoj a lásku ke Slovensku nezměnili. Nejvýš nadávali na vedoucí činitele.

Mělo by se teď zhroutit krédo jejich života?

A co moje děti? Neotřese to jejich rodinnými vztahy?

Aby se člověk dokázal orientovat a objektivně posuzovat situaci a „neházel všechny Slováky do jednoho pytle“, nestačí jen inteligence. Musí mít přehled a cit. Lidský cit.

Vulgární projevy, kterých jsme byli svědky, nepatří ani do průměrné kulturní společnosti, ke které se snad naše národy mohou ještě počítat. Zapomínáme na zkušenosti z historie a také na pruty Svatoplukovy!

V Nové Pace 18.března 1991

PĚSTUJU HOSPODY, JABLKA KRADU

Bohumír PROCHÁZKA

Robousy (Vůl jsem já.)

U Dvorecké Louže, jako v každé správné hospodě jsou místa rozdělená velmi důsledně a kdo to nepozná, je vůl.

Vůl jsem já.

Igelitku jsem jsem měl brzy plnou. Dneska lidi jablka kupují, i když ty nejlepší jim rostou pod okny. Protože jsem jablka měl brzo, tak jsem přišel už krátce po čtvrté. Čtvrtý v pořadí, servírku počítám. Alespoň vypiju a pojedu domů ještě za světla. U stolu pod výčepem seděli dva. Jednoho si dobře pamatuju, nedá se zapomenout, patří k inventáři. Sedí tu, aby to měla šenkýřka blízko, protože pije rychle. Dokonce si myslím, že právě on tuhle hospodu drží ekonomicky nad vodou. Až přestane chodit, hospoda zkrachuje. Přestane chodit až umře. Odstěhování, nebo jiné důvody nepřipadají v úvahu. Nikde jinde by neměl takovou péči. Pokouším se počítat – odhadnout útratu a vynásobit celým měsícem. Blížím se k velké části z průměrného důchodu. Nebo víc? No, pokud má na chalupě střechu v pořádku, ta je nejdůležitější, nemá dluhy, ani nákladné milenky a moc nejí, mohl vy vyžít. Milenky v jeho věku nepřipadají v úvahu, ale člověk nikdy neví a nechci ho urazit. V tom případě propíjí pomalu chalupu. Pak je důležité sladit si to tak, aby ji nepropil dřív, než umře. A nebo naopak, aby kus chalupy nezůstal. Byla by to škoda. Představuju si, jak v obřadní síni na Novém městě drží čestnou stráž vedle rakve obě šenkýřky. Jedna má v ruce napěněný půllitr, druhá na tácku velkého panáka rumu. A Marie vzadu má jen tak ruce na klávesách, ale nehraje. Z reproduktoru je slyšet jak teče pivo z pípy a dopadá do skla. Pan Krejčík pro obě dojede do Robous a přiveze je tím funebráckým autem rychle, aby nesešla pěna. Ale on neumře. O kom se mluví že umřel, dožívá se dlouhého věku. Proto to píšu, chyběl by mi.

K druhému stolku blízko výčepu bych si taky sednout netroufnul, ten je pro šenkýřky a jejich milence. Vzhledem k věku do týhle role v úvahu nepřipadám. I když bych si dal říct v obou případech.

A tak mi zbývá Stůl rejpalů, blízko u dveří. Sednul jsem si pod lampu, abych dobře viděl na noviny. Ale jsem je neotevřel. S jediným, zatím přítomným tu pivařem povídáme si, jak je smutné, co zbylo z Agrostroje. Úřadoval tam pětačtyřicet let. Pak se sešli ostatní rejpalové a povídáme si o všem možném. Jak byl Jaromír nejrychlejším křídlem, které Robousy kdy měly. Jak Pilák u Křešic zarůstá. Jak ordinoval Hasan. Jak byla Bláža u kašny. ... Akorát si nemůžeme vzpomenout na jména. Všichni jsme takoví staří sklerotici. Povídám - pohoda. Akorát jeden štamgast moc nemluví, ale divně se na mne dívá. Nic neříká, jen se mračí. Přemejšlím, co jsem mu mohl kdy v životě udělat. Starosta to není a víc nepřátel snad nemám.

Říkám, že už musím jet, abych dojel za světla. Všichni se smějí, venku je tma. Akorát ten jeden se ani nezasměje.

Ještě než jsem rozsvítil na kole blikáčky jsem oknem viděl, jak si přeseďá na mou židli.

Já vůl jsem seděl na jeho místě.

Řáholec

Uvězněn v Řáholci. Spasitel Svijany. Kdo je víc? Kdo z vás to má? Liják krásně bubnuje na akralon střechy terasy. Zvuky přírodní, i když jsou decibelové, nejsou nepříjemné.

Vzpomínka na jednoho NE stěžovatele. Celé město psalo petice proti čističce. Že v noci hlučí. Nepodepsal. Připravil protipetici. Tu podepsal sám. Šumot čističky připomínal mu

potok u chalupy doma v horách. Teď jsou jeho chalupou stěny paneláku bez výtahu a potokem čistíčka. Oni mají jeho chalupu jako svou chalupu a tam nejezdějí, protože se už 3 roky rozvádějí a stejně se rozvést nedovedou. On tu ve svém 0 + 1 ráno poslouchá až bude klid, aby si mohl jít vyčistit zuby. Co by taky celý den dělal. V 0 + 1.

Příběhy napíše život (to je blbá fráze) a skrz Svijany (založeno 1570) se nám vybaví, jinak by zapadly. Svijany spouštěcí mechanismus. Nebo ten lijavec to spouští?

Makralonem přikrytý svět. Lijákem ozvučený. Vězení na neurčito. Společnost si nevybíráš, jako Magor ve Valdicích, když tam byl. Dvě staré ženy si šetří své dvoudecovky, aby moc neutratily. Stěžují si na nemožné manžely. Tak proč si je braly? Nebo už si nemají na koho stěžovat. Co je horší?

Nic neví o jejich stížnostech ti jen trochu vedle. Táta už trochu břicho, máma se drží. Prdel má pěkně kulatou. Dítě v kočárku jim vříská bez ohledu na jeho tělesné proporce. Usnulo by, ale za jízdy. Ona to ví. Konečně došlo i jemu. Pořádně se napije (Svijany – založeno 1570) a jde. Nabízím deštník, ale jí. Nese mu ho ven, pak si sedá. Nemá kam koukat. Nemyslí na nic. Má k dispozici jen nepříjemné myšlenky. Ty nechce. Dívá se dopředu. Tam jsem já. Snažím se zachytit. Je to ono? Není? Pršet nepřestává. Teď právě mi to tolik nevádí. Magor v krimu měl okolo sebe jen chlapy. Ošklivé chlapy.

Anděl

Půl sedmé. Prázdná. Téměř. Televize nemá komu hrát. Šenkýřka nemá komu nosit. Život okolo dvou stolů. Malá dáma, kdysi úřednice, pije své pivo zdlouhavě. Z takových hostů má šenkýřka radost. I ze mne, jistě. Pozoruju ji. Kdysi měli jsme společné odbory. Revoluční odborové hnutí. Vnímá mne?

Řeč je jen u stolu vedle. Voustaj kulhavec balí tam docela pěknou holku. Ta holka vypadá jako jedna flétnistka, která řekla: „Zobcová flétna je neprávem opomíjený nástroj,.. A odjela do Solnohradu. Tam se na tu opomíjenou flétnu učí hrát už snad páteř rok. Mistrovsky. Ale říká se že taky trochu utekla před jedním trochublázem, který si ji chtěl vzít. Kulhavec (francouzská hůl, ale jedna, což je nesprávné, křiví se páteř) balí tu flétnistku, co jen tak vypadá, na panáky bílého pití. Taky dali jeden panák Malé dámě, protože blbě koukala.

Protože jsem nahluchlej, nevím co si povídají a vadí mi to. Nejspíš jí říká, aby mu dala, ale používá k tomu jiná slova, aby to nevypadalo blbě. Představuju si, co by jí musel dát, aby mu dala, ale na nic jsem nepřišel. Pak jsem si představoval, jak mu dává, ale nebylo to moc estetické. Z jeho strany. Tak jsem si představovat přestal a Budvar dopil a šel domů. Ať si tam dělají co chtějí. Co mi je do toho. Svijany jsou lepší. Akorát, že se mi dost chce čurat. Stihnu to domů?

ČAJ pro chvíle pohody

č.49 , říjen 2010, ročník IX

Vydáno 8. října 2010 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!